– Добър избор, господин Астбъри. Както знаете, лейди Палмбридж произхожда от стар английски род и цени доброто облекло. Въпреки че откакто живее в Щатите, е станала малко по-толерантна. Само трябва да си оправите вратовръзката. Възелът е застанал накриво. Между другото, казвам се Бенджамин Хилер и съм личен асистент на лейди Палмбридж. За да бъда точен, съм неин пилот, шофьор и момче за всичко. Особено откакто почина мъжът ѝ преди пет години, винаги съм на разположение. Викайте ми Бен.

Той ми протегна ръка, която стиснах.

– Дейвид – отговорих кратко.

Ръката на Бен беше топла и суха за разлика от моята. Докато си мислех, че нервността ми сигурно изглежда доста смешна, се оглеждах за някаква огледална повърхност. Когато става въпрос за вратовръзки, съм голям левак, а без огледало съм направо безпомощен. Когато можеше да се избегне, не си слагах. Дори нещо повече, мразех ги, въпреки че в Англия направо се раждаш с вратовръзка. А може би и точно заради това. Вратовръзката и костюмът, тези атрибути на преуспелия бизнесмен, са неща, с които не исках да имам нищо общо. Те не са нищо повече от защитен щит, който те прави недосегаем в битките на живота.

Захванах се с възела и се замислих дали да не разкажа, че лорд и лейди Палмбридж са били приятели на баща ми в младежките му години, а дъщеря им Емили бе първата ми голяма любов. Но бързо отхвърлих тази мисъл, защото не исках да разсейвам излишно Хилер. Той изглежда приемаше за спортно предизвикателство ниското летене над гребена на вълните. Пред нас ято чайки се разлетя във всички посоки. Приличаха на снежинки на светлината на следобедното слънце. Тъкмо исках да попитам дали птиците не представляват опасност за нас, когато забелязах ухилената физиономия на Хилер. Изглежда сякаш само чакаше моя изпълнен със страх протест. Но аз не исках да му доставя това удоволствие. Чудех се какво ли ще е чувството, ако перката се удари в скалите и паднем в морето.

Идеята не беше добра.

– Каква е тя? – попитах, стремейки се да се разсея.

– Кого имате предвид? Лейди Палмбридж ли? Мислех, че се познавате. Чух, че е била добра приятелка на баща ви.

Повдигнах вежди. Изглежда Хилер знаеше повече, отколкото предполагах.

– Аз бях едва на десет, когато семейство Палмбридж ни посетиха в семейното ни имение. Преди това лордът и баща ми са имали общи бизнес дела, основно в Лондон. Но само този единствен път се срещнах лично с лорд и лейди Палмбрижд, тъй като малко след това те напуснаха Англия и се заселиха в Щатите. След това преустановихме контакт.

Бен издигна хеликоптера на височина от сто и петдесет метра. Изпуснах въздишка на облекчение.

– След смъртта на съпруга си лейди Палмбридж много се състари – каза той. Изглежда харесваше шефката си. – Разказаха ли ви за колета?

Поклатих глава и го погледнах въпросително.

– Получи го преди седмица. Съдържанието му дълбоко я разтърси. Беше от дъщеря ѝ.

– От Емили?

– Познавате ли я? А да, естествено, двете имения са били в Хевър, нали? Там, където е било и имението на Уинстън Чърчил?

Кимнах.

– Живееше в съседство, в Чатуел.

– Изискана местност. Емили много ми е разказвала, показвала ми е и снимки на аристократични къщи. Можете да си представите, че историите ѝ за излети в провинциални имения, икономи и банкети звучат на момче, произхождащо от Бей Ерия, като приказки от хиляда и една нощ.

– От кога се познавате с Емили? – попитах и почувствах как ревност ме гризе отвътре.

– Работя в Палмбридж Манор от деветнайсетгодишен. Чичо ми Малкълм работеше там. За мен това беше възможност, която не се предоставя втори път. Никога не съжалих. А Емили беше просто прекрасна.

Кимнах.

– Наистина беше прекрасна. Но тогава бяхме още деца.

Мислите ми се пренесоха в миналото и установих, че често мислех за нея. Без да го искам, Емили се беше превър-

нала в част от живота ми, въпреки че нямах престава каква бе тя като зряла жена. Поглеждайки назад, ставаше ясно, че всички приятелки, които съм имал през годините, съм сравнявал с нейния образ. Трудно постижима задача и може би именно това беше причината, поради която връзките ми не издържаха по-дълго от шест месеца. Последната жертва на неспособността ми към обвързване бе Сара, която вероятно точно в този момент, почервеняла от ярост, очакваше обяснение за внезапното ми изчезване. При това с пълно право.

– Всичко наред ли е? – Въпросът на Хилер ме върна отново в настоящето.

– Извинете – отговорих. – Бях се замислил. Какво имаше в колета, който така е разстроил старата дама?

– Не знам. Но дори и да знаех, нямам право да разговарям с вас по този въпрос. Това засяга единствено вас и лейди Палмбридж. Затова ви извика. Мога да издам само това – има връзка с пътуването на Емили в Конго.

Умората ми се изпари.

– Какво, за Бога, прави тя там? На това място от години бушуват граждански войни. Досега над пет милиона души са брутално убити.

Хилер поклати глава.

– Бъркате се нещо. Това, за което се съобщава в новините, се разиграва в Демократична република Конго, бившия Заир. Емили обаче се намира в Република Конго, която е на запад. Една относително малка държава, която се смята за спокойна. Но според информацията, с която разполагам, това положение няма дълго да се задържи. Но сега ме извинете. Пред нас е Палмбридж Манор. Трябва да се подготвя за кацането.

Той леко се усмихна и се съсредоточи върху инструментите на таблото.

Емили в Конго? Какво ще търси в най-тъмната част на Африка? Осъзнах колко малко знам за Емили. През всичките тези години за мен тя беше останала момичето с русите плитки. Но за разлика от мен, тя явно водеше живот, изпълнен с приключения.

Докато се опитвах да подредя мислите си, пред нас изникна полуостров, чийто скалист бряг се врязваше в морето. Издигащата се сграда учудващо много напомняше на

бившата къща на семейство Палмбридж в Хевър, но уголемена по гротескен начин – сякаш при копирането на плановете за строеж сантиметрите бяха оборкани с инчове. От друга страна нейните размери отговаряха на склонността на американците към преувеличаване. Тухлите блестяха огнено на следобедното слънце, а четирите ъглови кули се извисяваха към небето. По тесния полуостров улица водеше към имението на Палмбридж. Тя свършваше в голям паркинг, обграден от пинии, на който бяха паркирани няколко автомобила, все луксозни лимузини, както можах да установя не без известна завист. Проектите на лорд Палмбридж в областта на генното инженерство изглежда бяха доходоносни. Доколкото ми бе известно, той бе ръководил изследователски център, намиращ се в калифорнийската пустиня.

– Моля, дръжте се здраво, кацаме – съобщи Хилер, сниши хеликоптера с плавен ляв завой и кацна леко на тревата до паркинга. След лек тласък машината замлъкна.

– Пристигнахме – усмихна се той и свали слушалките. – Добре дошъл в Палмбридж Манор.

Изскочи от хеликоптера, заобиколи тичешком покрай сребърния му нос, отвори вратата и ми помогна да се освободя от колана. Слязох, облекчен, че отново чувствам твърда земя под краката си. Канех се да си взема багажа изпод седалката, но Хилер ме спря.

– Оставете, Дейвид. Аз ще се погрижа и ще занеса багажа в стаята ви. Съветвам ви направо да влезете вътре. Изглежда, че другите гости вече са тук, а лейди Палмбридж не обича закъсненията. – Кимна ми окуражаващо.

За момент останах несигурен на място, а ръцете ми висяха отпуснати до тялото като на марионетка. Хилер усети моята притеснителност и ми вдъхна кураж.

– Няма страшно, вървете към главния вход. Астон ще ви отвори.

Взех се в ръце и забързах към величествената къща. Чакълът скърцаше под кожените ми подметки, докато пресичах паркинга. Според часовника ми бях закъснял с половин час заради мъглата в Сан Франциско.

На входа се огледах. Не можах да открия звънец, но на вратата имаше масивно чукче от лята стомана с форма на

драконова глава, която хитро се усмихваше. Събрах целия си кураж и ударих с него по вратата. Разнесе се глухо почукване във вътрешността на къщата. Когато вече си мислех, че никой не ме е чул, дочух влачещи се стъпки отвътре. Някой отключи и масивната врата се завъртя на пантите си.

Отвори ми стар иконом в униформа, с изражение на лицето, разкриващо гланца на отминали времена. Със сигурност беше внос от Англия. Никой американец не можеше да излъчва такова достойнство, стискайки устни.

– Разрешете, сър. Казвам се Астон – представи се той със стържещ глас. – За кого да съобщя на лейди Палмбридж?

– Дейвид Астбъри.

– Моля, последвайте ме в салона, сър. Вече ви очакват.

Прекрачих прага и сякаш се бях качил в машина на времето. Миризмата на екзотични цветя ме удари в носа, точно както преди двайсет години, когато за пръв път посетих старата къща на семейство Палмбридж. Вдясно от входа се намираше ваза с височина на човек, от която висяха екзотични орхидеи, каквито не бях виждал дори по време на лекциите по ботаника. Вляво малка горичка от редки дървета бонзай посрещаше лъчите на слънцето. Видях и великолепен гинко и мини мангрове, между които висеше златна клетка с райска птица. Нейното чуруликане изпълваше антрето с непозната мелодия.

Астон ме огледа от горе до долу. Но след като се убеди, че не нося връхна дреха, нито пък бастун или шапка, се покашля разочаровано, обърна се и се затътри към стаята вдясно от нас. Вървеше толкова бавно, че имах достатъчно време да се огледам. Респектът ми към Палмбридж растеше с всяка стая, през която минавахме. Екзотични растения, лавици с книги, стигащи до тавана, и подбрани старинни мебели. Масите бяха инкрустирани с дърворезба, а кожените кресла изглеждаха толкова удобни, че никой не би ги напуснал доброволно. Аз също произхождах от добро семейство, но при наличието на толкова лукс се вцепених от страхопочитание. Още от едно време Палмбридж бяха заможни, но тук, в Щатите, бяха натрупали цяло състояние.

Докато се придвижвахме със скоростта на охлюв през стаята с камината, можех да чуя дори през затворената врата, че в съседната стая някой говори. Гласовете на тримата не можеха да бъдат по-различни. Гласът на жената бе решителен и без съмнение принадлежеше на нашата домакиня. Вторият глас беше на мъж и имаше акцент, който не можех да определя. Третият глас ме накара изненадано да се заслушам. Той беше гърлен и не можеше да се сравни с никой друг глас, чуван някога от мен.

Икономът стигна до вратата и почука.

– Влез – чу се отвътре и Астон отвори вратата. С присвит стомах пристъпих в стаята.

3

Гъст тютюнев дим ме блъсна в лицето. Лейди Палмбридж и двама мъже седяха около холна маса и ме гледаха с любопитство.

– Най-накрая! – Домакинята стана и се запъти към мен. Изненадах се от това колко е дребна. Сивата ѫ коса бе прибрана на кок, а очите ѫ и бръчиците около устата свидетелстваха за несломима воля. Все още можеше да се види, че е била голяма хубавица

– Колко хубаво, че ви виждам, скъпи Дейвид. Радвам се, че изпълнихте молбата ми и пристигнахте. Дайте да ви видя. Колко добре изглеждате! Не е за вярване, но момчето се е превърнало във внушителен мъж. С усет за добро облекло, ако ми позволите да добавя. – Хвана ръката ми и сърдечно я стисна. – Господа, позволете да ви представя сина на моя приятел и съмишленик Роналд Астбъри. Истинска загуба, че той вече не е между нас. Почина преди пет години, почти по същото време както и обичният ми съпруг. С тези двама скъпи за мен хора си отиде част от моята младост.

Тя сякаш за кратко се отнесе в мислите си, но след малко вдигна глава и се обърна към двамата мъже, които видимо изпитваха затруднение да се изправят от масивните кожени кресла.

– Моля, не ставайте – казах и тръгнах към тях.

Те с благодарност приеха предложението ми. Единият, почти двуметров великан с рязко отсечен нос и късо подстригана коса, ми подаде лапата си. Ръката му, от китката до лакътя, беше обсипана с многобройни белези.

– Стюарт Малоней – каза той. Гласът му, както и ръкостискането, бяха изненадващо меки и приятни. Въпреки това, мисля, че видях искра в очите му, която свидетелстваше

за желязна воля. Погледът ми попадна на странен архаичен амулет, който носеше на врата си. Стилизиран гущер, поставен в окръжност, с много елементи, направени от дърво. – А това е моят асистент – представи той своя придружител.

Погледнах асистента му с изненада. Мъжът бе абориген, усмивката му стигаше от едното до другото ухо. Когато погледнах надолу, забелязах, че не носи обувки. Той извади малката дървена лула от устата си и ми подаде ръка.

– Сикспенс – каза той с онзи специфичен глас, който вече бях чул през вратата. – Радвам се да се запознаем.

– Аз също – отговорих и поех подадената ми ръка… и с това допуснах фатална грешка. Ако знаех колко желязно е ръкостискането на този мъж, щях да съм по-внимателен.

Когато отново освободи ръката ми, имах чувството, че не ми е останала и една здрава кост. Внезапно ми стана ясно защо Малоней говори с такъв странен акцент и защо амулетът му ми се стори толкова познат. Той също бе австралиец, а амулетът бе знак за принадлежност към някое племе.

Лейди Палмбридж ми се усмихна, сякаш бе прочела мислите ми.

– Господин Малоней и господин Сикспенс са дошли чак от другия край на планетата поради същата причина както и вие. Но за това ще говорим довечера, след вечеря. А сега ще се радвам, ако всички се чувствате като у дома си. Какво да ви предложа, Дейвид? Бренди, уиски или предпочитате шери?

Погледнах към чашите на другите и се спрях на уиски. Не защото особено го обичах, а защото никой не пиеше друго. Лейди Палмбридж кимна на Астон, който с поклащаща походка се отправи към бара. Колкото и разкошна да беше вилата, без Емили приличаше на луксозен старчески дом.

– Скоч или бърбън, сър? – попита икономът.

– Скоч без лед, моля.

Имах чувството, че се намирам на метър от тялото си. Какво ли ми предстоеше?

Лейди Палмбридж ме заведе до креслото срещу Малоней и Сикспенс, откъм тясната страна на масата. Веднах. Първоначалното ми впечатление не ме бе излъгало. Креслата бяха фантастични. Домакинята изчака, докато получих питието си, и тогава вдигна тост.

– За всички вас, които се отзовахте да помогнете на една стара жена, изпаднала в безизходица. Дано срещата ни е под щастлива звезда.

Тя изля на един дъх съдържанието от чашата в гърлото си и подаде да я напълнят отново.

Докато се чудех на странното държание на домакинята, се питах какво ли означават думите ѫ. Както и се очакваше, уискито беше превъзходно. Стичаше се по гърлото меко и мазно и пораждаше приятна топлина в корема.

– Е, Дейвид, разказвайте. Как ви се струва животът в университета? Все още ли е същата мелачка, както по мое време?

Погледнах моите събеседници с неудобство.

– Да преценя това, госпожо, ми е трудно, но мисля, че не се е променило много, откакто вие сте следвали. Много тромава институция, особено за някой, който иска нещо да промени. Но все пак неотдавна ми бе позволено да изнеса първата си лекция, касаеща интрацелуларните сигнални пътища. Върховен пробив.

Лейди Палмбридж се обърна към Малоней, който ме гледаше със смесица от скептицизъм и насмешка.

– За ваша информация, скъпи ми Стюарт, Дейвид се стреми към преподавателски пост в Империъл Колидж в Лондон. Империъл Колидж е на второ място сред най-добрите елитни колежи в Англия. Преди Оксфорд, но за съжаление след Кеймбридж.

– Е, надявам се през следващите години да променим това – отбелязах, намигвайки.

– Сигурна съм в това. Между другото, Дейвид работи над тема от областта на структурната биология, нов и многообещаващ изследователски клон от генетиката. Когато имаме повече време, бих искала да поговорим по-подробно за това.

– С удоволствие – отговорих аз и отпих от чашата си.

Междувременно лейди Палмбридж продължи:

– Дейвид върви по стъпките на баща си – един от най-големите таксономи и изследователи на природата, живели някога. С тази разлика, че Роланд обикаляше из целия свят. Не го свърташе на едно място, винаги беше на път. Не съм срещала друг толкова неуморен човек като него. Той и моят съпруг бяха колеги. Без излишна скромност мога да добавя,

че двамата се занимаваха с основополагащи научни изследвания. Но достатъчно за миналото, да се върнем на вас, Дейвид. Вие, изглежда, сте от друго тесто.

– Така е – признах без заобикалки. – Баща ми достатъчно ме мъкна по света и така успях да си изясня, че това не е животът, който предпочитам. Най-добре се чувствам в лабораторията си, където, като затворя вратата, мога да работя на спокойствие.

Лейди Палмбридж се усмихна разбиращо, преди да се обърне към Малоней.

– Вие не можете да си представите изпълнения с препятствия път от асистентското място до професорския пост. На мъж като вас, който се занимава с полева изследователска работа, ако мога така да се изразя, университета сигурно му изглежда като чужда планета.

– Това не е за мен – измърмори Малоней в чашата си. – При цялото ми уважение, но аз съм повече като баща ви, господин Астбъри. Нуждая се от чистия въздух в дробовете и адреналина в кръвта. Ученици и лекции не са в моя ресор.

– Интересно – вметнах с леко заяждащ се тон. – И с какъв вид изследвания се занимавате?

– Господин Малоней и неговият асистент са двама от най-добрите ловци на диви животни на планетата – включи се лейди Палмбридж в разговора и добави, намигвайки ми. – Те, така да се каже, отговарят за това, на университетите да не им свършат опитните обекти. Те принадлежат към малкото хора, видели на свобода живо окапи и успели да го заловят. Какво ще кажете, кой е най-трудният улов в живота ви, господин Малоней?

Малоней се поколеба, беше видно как гладко избръснатото му лице потръпва. Изглежда се двоумеше, но най-сетне започна да разказва:

– Беше преди три години на остров Борнео, близо до Кетапанг. Огромен шестметров крокодил, страховито чудовище. На свободния пазар за жив екземпляр с такива размери се предлагат половин милион долара. Изглеждаше сякаш е царят на крокодилите.

– Раните ви от тогава ли са? – имах предвид белезите по ръката му.

– Не – каза той. За един кратък момент ми се стори, че

отново виждам този особен блясък в очите му, но той продължи. – Бях изстрелял в корема на чудовището три упойващи патрона. Спеше като бебе, или поне така ни се струваше. Тъкмо се гласяхме да го измъкнем от водата с помощта на повдигаща платформа и да го настаним в дървен сандък, когато се събуди. Диво мятайки се, успя да се освободи и се озова между помощниците ми. Нямате представа колко бърз може да е крокодилът. Още преди да успея да дръпна предпазителя на пушката, вече беше убил трима от помощниците ми. А след това изчезна в мътната река, оставяйки кървава диря след себе си. – Малоней изпи последната глътка от чашата си и остави Астон да му налее отново.

– И как успяхте да го заловите? – попитах аз.

– Отне ни четири дни – отговори той. – Всяка нощ крокодилът излизаше от водата и завличаше някой от нас. През втората нощ дори проникна в една от палатките и докопа готвача. – От гърлото му излезе глух смях.

– Защо не преместихте лагера или не прекратихте лова?

Малоней ме погледна така, сякаш не разбираше за какво говоря.

– На третия ден помощниците ни изоставиха – продължи разказа си той. – Те казаха, че сме ядосали Мауата, Бога на водата, и не могат повече да ни помагат. Така че Сикспенс и аз заехме позиция до водата и зачакахме. Крокодилът също чакаше на четирийсет метра от нас във водата. Можехме да видим очите му, които ден и нощ неотлъчно се взираха в нас. Някога да сте поглеждали крокодил в очите, докато ви преследва, господин Астбъри? Очите му са абсолютно безизразни, като очите на мъртвец. Казвам ви, няма нищо на този свят, с което да можете да го сравните. Нито аз, нито Сикспенс сме мигнали през това време. Опасността някой от нас да се разсее, докато другият си почива, беше голяма. Трийсет и шест часа дебнахме и чакахме крокодила. Това беше най-голямата война на нерви, която някога съм водил. Сутринта на четвъртия ден най-накрая чудовището излезе от водата. Не даваше признаци нито за нападение, нито за бягство. Просто застана с наведена глава и ни позволи да го наблюдаваме. Първоначално предположихме, че е някакъв номер. Крокодилите могат да бъдат много хитри, но в този случай беше нещо съвсем различно. Цялото му излъчване

показваше, че иска да сключи мир с нас. Той ни уважаваше, защото не се страхувахме от него.

– Много необичайно поведение за крокодил, не смятате ли? – вметнах аз и в същия момент се наругах заради голямата ми уста.

– Защо? – Малоней се изправи в креслото си и изведнъж заприлича на хищник, готов за скок. Всички ме погледнаха с очакване. Добре се бях подредил.

– Ами, досега не бях чувал крокодил да е способен на такива, да ги наречем човешки, емоции. Крокодилите са доста глупави. Понятия като мир или уважение нямат никакво значение в живота на крокодила – добавих аз.

– Щом казвате. – Малоней ми отправи студена усмивка.

– Както и да е... – казах, за да прекратя ловния спор и да замажа неприятната ситуация, – значи успяхте да го приспите и да приберете половината милион.

– Не. – Малоней ме погледна с такава твърдост, че тръпки ме побиха. – Убих го. С куршум в главата. Черепът му виси на стената в къщата ми в Лей Крийк. Когато имате път натам, заповядайте да го видите.

* * *

Стенният часовник удари седем без петнайсет, когато намерих сили да стана и да се приготвя за вечеря. Пътуването ми се беше отразило повече, отколкото предполагах, и усещах, че ще минат дни, преди да се възстановя напълно от часовата разлика. От друга страна, посещението дълбоко ме бе развълнувало. Все още нямах обяснение защо съм тук. Оскъдната информация на Хилер относно Емили, трогателните намеци на лейди Палмбридж и не на последно място присъствието на Малоней и Сикспенс предизвикваха много въпроси. Едно бе ясно – аз и Малоней не можехме да се понасяме и това ясно се усещаше още от първия момент. Любезната му външност прикриваше закоравял убиец. Можех само да се надявам, че домакинята не таеше надежди относно сприятеляването ми с този касапин. Всичко в мен се надигаше, когато се присещах за историята с крокодила. Що за човек е този, който се отказва от премия за половин милион долара, само за да задоволи чувството си за мъст. Това изобщо не е професионално.